

Arrest

nr. 54 367 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 8 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 20 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2009 werd ingediend door :

(N.J.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het voorgelegde identiteitsdocument, namelijk het nationaliteitscertificaat, kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart moet zijn.

De bijlage 26bis kan omwille van dezelfde reden niet aanvaard worden. Er dient opgemerkt te worden dat de bijlage geenszins als een identiteitsbewijs gezien kan worden gezien de bijlage 26bis werd opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij bij de voor hem bevoegde ambassade in België heeft gepoogd het vereiste identiteitsdocument of een attest dat hij het vereiste identiteitsdocument niet kan voorleggen te verwerven. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om het vereiste identiteitsdocument voor te leggen. Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen."

Op 8 oktober 2010 wordt aan de verzoekende partij ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...) In uitvoering van de beslissing van (...)

wordt aan de genaamde (N. J.) (...)

van Nigeriaanse nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 07/11/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland (3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

• Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op datum van 06.07.2001.

• Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 28.01.2000. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

BESLISSING VAN DE V.Z. VAN 24.09.2010"

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van goed bestuur.

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet verduidelijkt welk document als een geldig identiteitsdocument kan worden beschouwd. Voorts citeert de verzoekende partij uit de parlementaire voorbereiding. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“DOORDAT de aanvraag onontvankelijk is verklaard daar het niet vergezeld is door een kopie van het internationaal erkend passpoort of een gelijkgestelde reistitel;

Dat, volgens tegenpartij “het voorgelegde identiteitsdocument, namelijk het nationaliteitscertificaat, kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument gezien de omzendbrief van 21 06.2007 (punt II C]-b,) stelt dat het een internationaal erkend passpoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart moet zijn”;

TERWIJL artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, als gewijzigd door de wet van 15 december niet verduidelijkt welke document als een geldig identiteitsdocument kan worden beschouwd.

Dat de ‘voorbereidende werken van de wet van 1 september 2006 meer detail bieden met betrekking tot de bedoeling van de wetgevende macht, dat daar te lezen staat dat

« il est ainsi clairement indiqué qu'un document d'identité, c'est-à-dire un passeport ou un titre de voyage équivalent, est indispensable : la demande d'autorisation de séjour ne peut être que déclarée irrecevable si l'identité d'une personne est incertaine. Il convient d'éviter que les titres de séjour à régulariser l'imprécision (voulue) relative à l'identité » (chambre des Représentants de Belgique, Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, DOC 51 2478/001 du 10 mai 2006, p. 33) (zie RVV arrest n° 43 527 de dato 20 mei 2010— franstalige kamer) ;

Dat de bedoeling van de wetgever en de ratio legis van het eis een “identiteitsdocument” neer te leggen waren te vermijden dat een verblijfstitel zou dienen om een onduidelijke onzekere identiteit te regulariseren; dat, volgens de wetgever, dient men en aanvraag als onontvankelijk te verklaren alleen als de identiteit van de persoon onzeker is;

Dat in casu heeft verzoeker een nationaliteitscertificaat neergelegd; dat die document meerdere elementen met betrekking tot de identiteit van de persoon bevat, namelijk haar naam, voornaam, nationaliteit en foto; dat die document uitgeleverd werd door de ambassade; dat het ondertekend werd, een stempel bevat en dat het ook gelegaliseerd werd door de bevoegde diensten;

Dat tegenpartij niet uitlegt waarom die document niet voldoende is om de identiteit van verzoeker te bepalen;

Dat Uw Raad al gesteld heeft (RVV n° nr. 15.867 van 15 september 2008), met betrekking tot de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 2 juli 1991 (betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) bevatte uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat het:

“tot doel heeft de bestuurde, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing”

Dat door uitsluitend naar een omzendbrief te verwijzen zonder enige uitleg te geven met betrekking tot de redenen waarom de neergelegde nationaliteitscertificaat van verzoeker niet voldoende zou zijn om aan de wil van de wetgever te voldoen, schendt tegenpartij de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft; dat de motivering van de beslissing inderdaad niet als afdoend kan beschouwd worden

Dat de beslissing ook een schending uitmaakt ‘van het beginsel van goed bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel

Dat verzoeker om al de bovenstaande redenen meent dat het door hem aangevoerde middel ernstig is.”

3.1.2. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende geantwoord heeft op de voorgelegde elementen. De overwegingen laten de verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd werd en haar een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt werd. De verwerende partij wijst er nogmaals op dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart, zodat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk verklaard werd. De verwerende partij verwijst naar de preciseringen opgenomen in de omzendbrief van 15 september 2006.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Ook de tweede bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het feit dat de verzoekende partij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn en er niet in slaagt het bewijs van het tegendeel te leveren.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De verzoekende partij voegt aan haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 november 2009 een nationaliteitscertificaat toe.

Uit de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34) blijkt dat de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33). De ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt evenzeer dat een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging *“alle relevante persoonsgegevens aangaande de aanvrager (naam, voornamen, geboorteplaats, geboortedatum, nationaliteit, burgerlijke stand) met kopie van identiteitsdocumenten van de aanvrager of motivering waarom de aanvrager deze niet kan leveren”* dient te bevatten. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat een nationaliteitscertificaat noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart en derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is. Een nationaliteitscertificaat bewijst hoogstens de nationaliteit van de verzoekende partij. Bovendien blijkt uit het in casu neergelegde document niet dat de drager van het document de persoon is vernoemd in het document, zodat onzekerheid betreffende diens identiteit redelijkerwijze mag aangenomen worden.

De Raad wijst er voorts op dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Voorts volstaat het motief dat stelt dat een nationaliteitscertificaat geen identiteitsdocument is. Meteen toont dit motief aan dat in de bestreden beslissing meer wordt gemotiveerd dan *“een uitsluitende verwijzing naar de omzendbrief”* zonder enige uitleg.

De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever in dit artikel voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskenning van de materiële motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.4. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN